

lika väl som i vattenafledningsfråga kan verkställas af en utaf Konungens Befallningshafvande till förrättningsman förordnad lämplig person.

För att åstadkomma en förenkling och minskning af utgifter i förenämnda syfte, får jag alltså hemställa,

att Riksdagen för sin del ville besluta sådan ändring i nu gällande stadganden angående väglottsegares rätt till utsyning af grus- eller sandtägt och ersättning därför, att Konungens Befallningshafvande må, på ansökan, förordna länsman eller annan person, som dertill finnes lämplig, utan att vara landtbruksingeniör, landtmätare eller dylik tjänsteman, att hålla sådan undersökning och afgifva sådana bestämmelser, som afses i Kongl. brefvet den 8 Februari 1825 och Kongl. Kammarkollegii cirkulär den 4 Mars samma år.

Stockholm den 26 Januari 1886.

A. P. Lind.

N:o 67.

Af Herr **S. Johnson** i Hvetlanda: *Om efterskänkande af försellön för arrendatorer af indragna militieboställen.*

Under den tid vederbörande boställsdirektioner utarrenderade indragna militieboställen bestämdes arrendet hufvudsakligen, efter då gällande författningar, i spanmål, som skulle lösas med penningar efter medelmarkegångspris. Härtill lades äfven afgift, som benämndes försellön, hvilken, enligt de upplysningar jag här erhållit, icke var antydd

i nämnda författningar. Forsellönen för hela riket belöpte sig jemlikt Stats-Utskottets memorial N:o 33 år 1885 till 22,913 kronor.

Den allmänna kännedom man nu har om jordbrukets tryckta ställning torde mana att på hvarje möjligt sätt söka att i någon mån lindra densamma. Bland jordbrukarne äro största delen af statens arrendatorer, som under nämnda boställsdirektioners tid fingo sina kontrakt, mycket hårdt betungade, synnerligast innehafvare af mindre hemman. Förhållandena vid den tiden voro gynsamma, och hvad var naturligare än att de, som spekulerade vid auktionerna och gerna ville hafva ett jordbruk om än litet, trodde att framtiden skulle blifva lika fördelaktig. Nu har deremot alldeles motsatsen inträffat, och de arme arrendatorerne kämpa med svårighet för att kunna vinna sitt knappa lifsuppehälle och fullgöra sina åligganden. En stor del duka naturligtvis under, och flere komma med säkerhet att hädanefter göra det. Om staten derföre efterskänkte nämnda forsellön, skulle detta visserligen icke belöpa sig mycket på hvar och en; men bättre något än intet.

På grund af hvad jag här anfört vågar jag föreslå,

att Riksdagen för sin del ville från och med innevarande år och framdeles efterskänka den arrendatorerne af f. d. militieboställen pålagda forsellön.

Stockholm den 25 Januari 1886.

S. Johnson,
från Nyköpings län.